

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Wencius-Głębocka**

Protokolant: Sylwia Trojan

po rozpoznaniu w dniach 06 września 2012r., 25 października 2012r., 18 grudnia 2012r., 12 lutego 2013r., 21 marca 2013r., 28 marca 2013r., 18 kwietnia 2013r. we W.

sprawy

A. D.(D.)

córki S. i K. z domu K.

urodzonej (...) we W.

(PESEL (...))

oskarżonej o to, że

w dniu 26.02.2011r. we W.przy ul. (...), kierowała pod adresem J. R.groźby karalne, zapowiadając iż zabije i załatwi pokrzywdzonego, przy czym groźby te wzbudziły u niego uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. oskarżoną **A. D.**uniewinnia od zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k. kosztami procesu obciąża **J. R..**

UZASADNIENIE

Sąd w przedmiotowej sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

A. D.poznała J. R.poprzez ogłoszenie w gazecie, ich znajomość trwała trzy lata. Początkowo spotykali się oni kilka razy w roku, następnie we wrześniu 2009 roku J. R.przeprowadził się do W.. Znajomość A. D.i J. R.zakończyła się 26 grudnia 2009 roku. Od tego czasu J. R.i A. D.pozostają w konflikcie.

Dowód: wyjaśnienia A. D.(k. 48 v), zeznania świadka J. R.(k. 49 v)

Od 2010 roku J. R.był pracownikiem ochrony w firmie (...). Od listopada 2010 roku był zatrudniony w sklepie (...), przy ul. (...)we W.jako ochroniarz.

Dowód: zeznania świadka J. R.k. 6 (sygn. akt 1 Ds.2273/11), wyjaśnienia A. D.k. 48v.

A. D.robiła średnio raz w miesiącu zakupy w sklepie (...)przy ul. (...)we W., gdzie pracował J. R.. Gdy J. R.był w pracy, wówczas A. D.nie wchodziła do sklepu (...).

Dowód: wyjaśnienia A. D.(k. 48v)

A. D. jest rozwódką, ma na utrzymaniu jedno dziecko. Ma wykształcenie średnie. Obecnie jest zatrudniona w Muzeum Miejskim we W. w charakterze opiekuna ekspozycji muzealnej, z wynagrodzeniem 1500 złotych. Według oświadczenia nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo, nie była również karana.

Dowód: oświadczenie A. D.(k. 48), dane o karalności z dnia 11 kwietnia 2013 roku (k. 78)

Na rozprawie w dniu 06 września 2012 roku (k. 48-48v) A. D. nie przyznała się do popełnienia zarzuconego jej w akcie oskarżenia czynu. Wyjaśniła, że poznała J. R. przez ogłoszenie w gazecie, ich znajomość trwała około 3 lat. J. R. po jakimś czasie przeprowadziła się z L. do W.. A. D. zakończyła znajomość z J. R. 26 grudnia 2009 roku. Przyznała, iż robiła zakupy w sklepie (...) kiedy J. R. był tam ochroniarzem, ale nie wchodziła na halę, kiedy pokrzywdzony przebywał w sklepie. Nigdy nie miała miejsca sytuacja, aby oskarżona groziła pokrzywdzonemu, że go zabije i załatwi. Sytuacja z lutego 2011 roku nigdy nie miała miejsca. Wyjaśniła ponadto, że przeciwko J. R. toczy się sprawa karna, ponieważ oskarżyciel ją gnębi i musiała zmieniać numer telefonu. A. D. dodała, iż unika kontaktów z oskarżycielem, ale ten ją nachodzi. Podała, że pozostawała pod opieką psychologa. A. D. jeden raz rozmawiała z kierownikiem ochrony sklepu (...), ponieważ jej zdaniem J. R. porysował jej auto. Zaprzeczyła, aby podawała się kiedykolwiek za żonę oskarżyciela.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonej A. D., częściowo zeznań pokrzywdzonego J. R..

Sąd rozpoznając niniejszą sprawę oparł się również na dokumencie w postaci danych o karalności dotyczących oskarżonej. Zarówno forma, jak również zawartość tego dokumentu nie była kwestionowana przez żadną ze stron, zatem jego wartość dowodowa nie budziła żadnych wątpliwości Sądu.

Zeznania J. R. Sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim odnosiły się one do faktu jego zatrudnienia w sklepie (...) przy ul. (...) we W. oraz zakończenia znajomości pomiędzy stronami. Okoliczności te potwierdziła w swoich wyjaśnieniach sama oskarżona.

Co do oceny pozostałych zeznań J. R., w ocenie Sądu nie zasługują one na przyznanie im waloru wiarygodności – zwłaszcza co do czynu zarzucanego A. D. w akcie oskarżenia. Okoliczności podane przez pokrzywdzonego (k. 49-50 sygn. akt XII K 151/12 oraz k. 5-6 sygn. akt 1 Ds. 2273/11) co do zdarzenia z dnia 26 lutego 2011 roku nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zabranym w sprawie. Przeczy temu sama oskarżona, a zeznania świadków nie potwierdzają wersji przedstawionej przez J. R.. Jakkolwiek z uwagi na wieloletni konflikt między stronami zarówno wyjaśnienia oskarżonej, jak i zeznania pokrzywdzonego należy oceniać ze szczególną ostrożnością, jednakże brak innych dowodów w ocenie Sądu pozwala na przyjęcie, iż opisane przez J. R. zdarzenie w rzeczywistości nie miało miejsca.

Przechodząc do oceny zeznań świadka R. B. wskazać należy, iż sąd ustalając stan faktyczny nie oparł się na nich. Świadek zeznał, iż nie widział zdarzenia z dnia 26 lutego 2011 r. i nie ma żadnej wiedzy co do tego zajścia od osób trzecich. Brak jest jakichkolwiek podstaw do tego aby odmówić zeznaniom świadka w tym zakresie waloru wiarygodności, tym bardziej, iż jest on znajomym J. R.. Co do pozostałych zeznań złożonych przez R. B. pozostają one irrelewantne z punktu widzenia czynu zarzuconego oskarżonej.

Jeśli chodzi o zeznania świadka G. S. Sąd odczytał jej zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym w sprawie 1 Ds. 2273/11 (k. 101), z uwagi na śmierć świadka. W ocenie Sądu, podobnie jak w wypadku zeznań świadka R. B., brak jest w zasadzie podstaw do uznania jej zeznań za niewiarygodne. Niemniej jednak Sąd ustalając stan faktyczny nie skorzystał z tych zeznań z uwagi na to, iż świadek zeznała, że widziała tylko jedno zdarzenie z początku marca 2011 roku kiedy to A. D. próbowała, jadąc autem, potrącić J. R.. Jednocześnie przyznała, że nie była nigdy świadkiem gróźb karalnych wypowiedzianych przez którąkolwiek ze stron postępowania. Zdarzenie opisane w zeznaniach przez świadka

G. S.pozostaje bez znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnej A. D.za czyn zarzucany jej w subsydiarnym akcie oskarżenia.

Sąd ze szczególną ostrożnością ocenił także wyjaśnienia oskarżonej A. D., która konsekwentnie zaprzeczała jakoby groziła kiedykolwiek J. R.. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej uznać należy za wiarygodne – ze względu na brak dowodów pozwalających na wysnucie wniosku o charakterze przeciwnym. W postępowaniu karnym, zgodnie z zasadą domniemania niewinności wyrażoną w art. 5 § 1 k.p.k. oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Tym samym oskarżony nie ma obowiązku dostarczania dowodów na potwierdzenie swojej niewinności – jego wina musi zostać udowodniona przez podmiot występujący z oskarżeniem, nie musi również przedstawiać żadnego alibi.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że A. D.w dniu 26 lutego 2011 roku w sklepie (...)przy ul. (...)we W.kierowała pod adresem J. R.groźby karalne. Co więcej - brak jest również jakichkolwiek dowodów na to, że w dniu 26 lutego 2011 roku A. D.przebywała w w/w sklepie.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekający w niniejszej sprawie w punkcie I uniewinnił oskarżoną A. D.od stawianego jej zarzutu.

Art. 640 k.p.k., który stanowi, że przepisy odnoszące się do kosztów procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego mają odpowiednie zastosowanie w sprawach z oskarżenia publicznego, w których akt oskarżenia wniósł oskarżyciel posiłkowy. Art. 632 pkt 1 k.p.k. stanowi natomiast, iż w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia prywatnego – oskarżyciel prywatny. W przedmiotowej sprawie jedynymi kosztami procesu była opłata od subsydiarnego aktu oskarżenia w kwocie 300 złotych, którą uiscił oskarżyciel posiłkowy – J. R.. Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Zarządzenie:

1. odnotować
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć: oskarżycielowi subsydiarnemu – J. R.,
3. kal. 14 dni